

UBM

[ADISKIDE]

Adiskide!

Baina ez dut horretarako eskubiderik.

O, ahal banizu adiskide deitu, diotsat,

ohore aski nuke, gehiegi.

Ohore hau, ordea, ez merezi.

Baina gizon bai, inor bada

zu deitu zaitzaket gizon.

Ongi zor dizudan deitura honetaz

natzaizu zuzenduko:

Gizon!

Zure oihartzun baino

zure ahots nahi nuke.

Emaidazu zure zerbait

zutaz ari ahal nadin.

Badakit eztarri guztia

beharko dudala berriztatu

bularretik ezpainera

dena,

bizitza horren egia

tonu faltso gabetan

eman ahal dezadan.

Aurreratu idazu zure zerbait

zutaz ari ahal nadin.

Ez dit ardura zer,

agian nahikoa dut zure isiltasuna bera

nire egoera ta burua galdera taratuluz

zulatzen has ahal nadin

niregandik zuganaino. Izan ere,

nolatan desberdindu gara hainbeste, nola,

ez bainaiz inor zure izenetan mintza ahal nadin?

Nola naiz zuregandik hain urrutira aldendu,

nolatan zaitut ahaztu, nola bertanbehera utzi,

kontzientziak berak gaur gogor debekatzen baitit

zure izenetan ahorik zabal dezadan?

Onhartzen dut debekua eta isildu egingo naiz neu ere;

baina zuk –Euskal Herriko zeinnahi behargin

ala Madrileko zeinnahi txabola-gizon

ala beste nonbaiteko norbait saiatu zarela–,

zuk utz iezadazu zutaz oroi ahal nadin, zugana hurbil nadin,

zuri so egon ahal nadin, zure ahotsa entzuten, zure beteduraz

betez joan ahal nadin, zure izioduraz izio ahal nadin,

eta erre nadin zure su berberatan, noizpait eskubidez

adiskide deitu ahal zaitzadan, eta zuk noizpait benetako

lagun aitor ahal nazazun